

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3035/2550

นางสาวมิ่งขวัญ ผาดโผน โดยนางกานดา สรรพพัญญา ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกโจทก์ สำนักงานประกันสังคม จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 77 จัตวา, พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 56, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 73, พ.ร.บ.ประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 มาตรา 73, ป.พ.พ. มาตรา 1547, ป.พ.พ. มาตรา 1557, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 77 จัตวา, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ เป็นกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างซึ่งเป็นผู้มีฐานะด้อยในทางสังคม เพื่อให้สวัสดิการแก่ลูกจ้างและครอบครัว ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนส่วนใหญ่จะอยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส ดังนั้น ตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ ดังกล่าว คำว่า "บุตร" ตามมาตรา 73 จึงต้องหมายถึงบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายและรวมถึงบุตรอันแท้จริงของผู้ประกันตนซึ่งถึงแก่ความตายด้วย พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 77 จัตวา วรรคสอง (1) ก็มีได้กำหนดให้บุตรชอบด้วยกฎหมายนั้นจะต้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายขณะที่ผู้ประกันตนยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้น เมื่อในขณะที่โจทก์ทั้งสองยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนตาม พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 56 วรรคหนึ่ง โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนตามคำสั่งศาลแล้ว โจทก์ทั้งสองจึงเป็นทายาทผู้มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพของผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 77 จัตวา วรรคสอง (1)

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า นายประยูร ผาดโผน เป็นลูกจ้างบริษัทแม็กเซลเทคโนโลยี จำกัด ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้จัดการได้จ่ายเงินสมทบเพื่อรับประโยชน์ทดแทนกรณีตายมาแล้ว 127 เดือน และจ่ายเงินสมทบเพื่อรับประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพมาแล้ว 41 เดือน ก่อนถึงแก่ความตาย วันที่ 21 พฤษภาคม 2545 นายประยูร ผาดโผน ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายด้วยโรคติดเชื้อแบคทีเรียในกระแสเลือดที่โรงพยาบาลสยาม นายประยูรอยู่กินฉันสามีภริยากับนางกานดา สรรพพัญญา โดยมิได้จดทะเบียนสมรสและมีโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำสั่งศาลเยาวชนและครอบครัวกลางเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2545 เนื่องจากนายประยูรและนางกานดาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจัดงานพิธีสมรสและญาติพี่น้องทั้งสองฝ่ายรับรู้ และเมื่อโจทก์ทั้งสองเกิด นายประยูรแจ้งเกิดด้วยตนเอง วันที่ 31 พฤษภาคม 2545 โจทก์ทั้งสองและนางกานดาได้ยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีตายต่อสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 3 สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 3 มีคำสั่งจ่ายเงินค่าทำศพให้แก่นางกานดาและโจทก์ทั้งสองเท่านั้น และมีคำสั่งว่า นางกานดาและโจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพเนื่องจากมิใช่ทายาทที่กฎหมายกำหนด วันที่ 11 มีนาคม 2546 โจทก์ทั้งสองยื่นคำขอรับเงินสงเคราะห์กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพอีกครั้ง แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสมุทรปราการมีคำสั่งว่าโจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว โจทก์ทั้งสองจึงอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์ได้มี

คำวินิจฉัยที่ 805/2546 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2546 ว่า โจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตายเนื่องจากโจทก์ทั้งสองมิใช่บุตรที่ชอบด้วยกฎหมายในขณะที่นายประยูรผู้ประกันตนยังมีชีวิต สำหรับกรณีเงินบำเหน็จชราภาพเห็นว่าโจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเนื่องจากการเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายมีผลนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ดังนั้น สิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายจึงมีตั้งแต่วันดังกล่าวจึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ โจทก์ทั้งสองไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ กล่าวคือ สำหรับกรณีเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตายนั้น พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 73 (2) กำหนดว่า ถ้าผู้ประกันตนมิได้มีหนังสือระบุไว้ก็นำมาเฉลี่ยจ่ายให้แก่สามีหรือภริยาหรือบุตรของผู้ประกันตนในจำนวนที่เท่ากัน ซึ่งกรณีตามมาตรา 73 (2) ระบุว่าบุตรของผู้ประกันตนต่างกับผู้มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพตามมาตรา 77 จัตวา ซึ่งระบุทายาทของผู้มีสิทธิได้แก่ (1) บุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเห็นได้ว่า กรณีตามมาตรา 73 (2) ใช้คำว่าบุตรมิใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายดังเช่นมาตรา 77 จัตวา หากกฎหมายประสงค์จะให้หมายความเฉพาะแต่บุตรชอบด้วยกฎหมายก็คงเขียนระบุไว้ชัดเจน เช่น มาตรา 77 จัตวา ดังนั้น โจทก์ทั้งสองเห็นว่ากรณีเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตายโจทก์ทั้งสองจึงมีสิทธิได้รับเนื่องจากโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรของผู้ประกันตนนอกจากนั้น ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีคำสั่งว่าโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2545 และโจทก์ทั้งสองได้ยื่นคำขอรับเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพในวันที่ 11 มีนาคม 2546 ซึ่งอยู่ภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่มิสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทน โจทก์ทั้งสองยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนเมื่อโจทก์ทั้งสองมีสิทธิและหน้าที่ในฐานะบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายโดยศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรและยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนภายในกำหนดเวลา ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 805/2546 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2546 และให้โจทก์ทั้งสองมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพตามกฎหมาย จำเลยให้การว่า ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2537 มาตรา 73 (2) กำหนดว่า เงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตาย ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ประกันตนทำหนังสือระบุไว้เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์นั้น แต่ถ้าผู้ประกันตนมิได้มีหนังสือระบุไว้ ก็ให้นำมาเฉลี่ยจ่ายให้แก่สามีภริยาบิดามารดา หรือบุตรของผู้ประกันตนในจำนวนที่เท่ากัน เงินสงเคราะห์ดังกล่าวจึงมิใช่มรดก แต่เป็นเงินที่เกิดขึ้นจากการตายของผู้ประกันตน และจากข้อเท็จจริงปรากฏว่าขณะผู้ประกันตนยังมีชีวิตอยู่ได้อยู่กินฉันสามีภริยากับนางกานดา สรรพชญา โดยมีได้จดทะเบียนสมรสและมีได้จดทะเบียนรับรองว่าโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรหรือมิได้กระทำการใดๆ ให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1547 ประกอบมาตรา 1557 โจทก์ทั้งสองจึงมิใช่บุตรที่ชอบด้วยกฎหมายในขณะที่ผู้ประกันตนยังมีชีวิต ดังนั้น แม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีคำสั่งให้โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2545 ซึ่งคำสั่งดังกล่าวมีผลนับแต่วันนั้นเป็นต้นไป หากมีผลย้อนหลังไปถึงเวลาก่อนที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายไม่ โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีและผู้ประกันตนถึงแก่ความตาย สำหรับเงินบำเหน็จชราภาพตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2537 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2542 มาตรา 77 จัตวา กำหนดว่า ทายาทผู้มีสิทธิตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ (1) บุตร

ขอด้วยกฎหมาย ข้อเท็จจริงกรณีนี้ปรากฏว่าศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีคำสั่งให้โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรขอด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2545 ซึ่งเป็นทายาทภายหลังการที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายแล้วโดยที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1557 กำหนดว่าการเป็นบุตรขอด้วยกฎหมายตามมาตรา 1547 มีผลนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร ดังนั้น สิทธิหน้าที่ตามกฎหมายจึงมีตั้งแต่วันดังกล่าว โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพที่โจทก์ทั้งสองกล่าวในฟ้องว่าคำว่า บุตร ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 73 (2) ไม่จำเป็นต้องเป็นบุตรที่ขอด้วยกฎหมายนั้น จำเลยเห็นว่าถ้ากฎหมายมีเจตนารมณ์จะให้หมายความรวมถึงบุตรที่ไม่ขอด้วยกฎหมายหรือบุตรนอกกฎหมายด้วย ก็น่าจะบัญญัติไว้ให้ชัดเจนว่า ไม่ว่าจะขอด้วยกฎหมายหรือไม่หรือบัญญัติว่าบุตรขอด้วยกฎหมายและไม่ขอด้วยกฎหมายหรือถ้อยคำอื่นๆ อันมีความหมายรวมถึงบุตรที่ไม่ขอด้วยกฎหมายด้วย ดังนั้น คำว่าบุตรตามมาตรา 73 (2) ย่อมหมายถึงบุตรที่ขอด้วยกฎหมายเท่านั้น ซึ่งมีเช่นนั้นก็จะเป็นการยากที่จะพิสูจน์ให้ได้ความจริงว่าเป็นบุตรของผู้ประกันตนจริงหรือไม่ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 805/2546 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2546 และให้จำเลยจ่ายเงินสงเคราะห์กรณีผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพแก่โจทก์ทั้งสองตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาคือต้องวินิจฉัยอุทธรณ์จำเลยประการแรกว่า โจทก์ทั้งสองมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีที่นายประยูรผู้ประกันตนถึงแก่ความตายหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า คำว่า บุตร ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 73 (2) หมายความว่าเพียงบุตรขอด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนเท่านั้น แต่โจทก์ทั้งสองไม่ได้เป็นบุตรขอด้วยกฎหมายของผู้ประกันตนก่อนหรือขณะที่ผู้ประกันตนยังมีชีวิตอยู่ โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายนั้น พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 73 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายโดยมิใช่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานถ้าภายในระยะเวลาหกเดือนก่อนถึงแก่ความตายผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนให้จ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีตายดังนี้... (2) เงินสงเคราะห์กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ประกันตนทำหนังสือระบุให้เป็นมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์นั้น แต่ถ้าผู้ประกันตนมิได้มีหนังสือระบุไว้ ก็ให้นำมาเฉลี่ยจ่ายให้แก่สามีภริยา บิดามารดาหรือบุตรของผู้ประกันตนในจำนวนที่เท่ากัน..." เห็นว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 ไม่ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า "บุตร" ว่ามีความหมายอย่างไรตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็เขียนคำว่า บุตรไว้สองแบบคือ ตามมาตรา 73 (2) ที่กล่าวมาใช้คำว่า "บุตร" ส่วนในมาตรา 75 ตรี เกี่ยวกับประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตร และในมาตรา 77 จัตวา (1) เกี่ยวกับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพใช้คำว่า "บุตรขอด้วยกฎหมาย" เมื่อใช้คำต่างกันในพระราชบัญญัติเดียวกันเช่นนี้ แสดงว่ามีความประสงค์จะให้ความหมายของคำว่า "บุตร" แตกต่างไปจากคำว่า "บุตรขอด้วยกฎหมาย" โดยคำว่าบุตรนั้นถือเอาบุตรตามสภาพความเป็นจริง ซึ่งรวมถึงบุตรที่ไม่ขอด้วยกฎหมายด้วย เมื่อพิจารณาประกอบเหตุผลว่าบทกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ฐานะด้อยในทางสังคม เพื่อให้สวัสดิการแก่ลูกจ้างและครอบครัว ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนส่วนใหญ่จะอยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส ดังนั้น ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกันสังคมดังกล่าว คำว่า "บุตร" ตามมาตรา 73 จึง

ต้องหมายถึงบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายและรวมถึงบุตรอันแท้จริงของผู้ประกันตนซึ่งถึงแก่ความตายด้วย เมื่อโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรอันแท้จริงของนายประยูร โจทก์ทั้งสองจึงมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ในกรณีที่นายประยูรผู้ประกันตนถึงแก่ความตายตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 73 (2) ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์จำเลยประการแรกนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยอุทธรณ์ต่อไปเป็นประการสุดท้ายว่า แม้ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางจะได้มีคำสั่งว่า โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายประยูร แต่การเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวมีผลนับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุดอันเป็นเวลาหลังจากที่นายประยูรผู้ประกันตนถึงแก่ความตายไปก่อนแล้ว โจทก์ทั้งสองจึงมิใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายก่อนหรือขณะที่ผู้ประกันตนยังมีชีวิตอยู่จึงไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จชราภาพนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 77 จัตวา วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้ประกันตนซึ่งมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนหรือผู้รับเงินบำนาญชราภาพถึงแก่ความตายภายในหกสิบเดือนนับแต่เดือนที่มีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพ ให้ทายาทของผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพ" วรรคสอง บัญญัติว่า "ทายาทผู้มีสิทธิตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ (1) บุตรชอบด้วยกฎหมาย..." ดังนั้น ทายาทของผู้ประกันตนซึ่งมีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพตามมาตรา 77 จัตวา วรรคสอง (1) จึงต้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ประกันตน เมื่อข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่ยุติในชั้นพิจารณาของศาลแรงงานกลาง ปรากฏว่านายประยูรผู้ประกันตนอยู่กินฉันสามีภริยากับนางกานดา สรรพชัย โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสและมีบุตรสองคนคือโจทก์ทั้งสอง ต่อมาวันที่ 21 พฤษภาคม 2545 นายประยูรถึงแก่ความตาย และวันที่ 31 พฤษภาคม 2545 นางกานดากับโจทก์ทั้งสองได้ยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนในกรณีตาย แต่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 3 มีคำสั่งว่านางกานดากับโจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพเนื่องจากมิใช่ทายาทที่กฎหมายกำหนด ต่อมาโจทก์ทั้งสองยื่นคำร้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลางขอให้สั่งให้โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายประยูร และเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2545 ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีคำสั่งว่าโจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายประยูร บิดาผู้วายชนม์ วันที่ 11 มีนาคม 2546 โจทก์ทั้งสองจึงได้ยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนในเงินสงเคราะห์กรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายและเงินบำเหน็จชราภาพต่อสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสมุทรปราการ ตามข้อเท็จจริงดังกล่าวในขณะที่โจทก์ทั้งสองยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนต่อสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ทั้งสองจึงเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายประยูรผู้ประกันตน เมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 ที่ประสงค์จะให้ผู้ประกันตนหรือทายาทได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุนเพื่อเป็นการสงเคราะห์แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนหรือทายาทของผู้ประกันตนประกอบกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 77 จัตวา วรรคสอง (1) ก็ได้กำหนดให้บุตรชอบด้วยกฎหมายนั้นจะต้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายขณะที่ผู้ประกันตนยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเมื่อในขณะที่โจทก์ทั้งสองยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 56 วรรคหนึ่ง โจทก์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายประยูรตามคำสั่งศาลแล้ว โจทก์ทั้งสองจึงเป็นทายาทผู้มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จชราภาพของนายประยูรผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 77 จัตวา วรรคสอง (1) ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยประการสุดท้ายนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน" พิพากษายืน

องค์คณะ

จรัส พวงมณี · พิชิต คำแฝง · บวร กุลทนต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3035/2550>